

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Obdo/36/2020
Identifikačné číslo spisu: 8218202076
Dátum vydania rozhodnutia: 24.09.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Andrea Moravčíková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:8218202076.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: Slovenská obchodná inšpekcia, Ústredný inšpektorát, so sídlom Bajkalská 21/A, 827 99 Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 17 331 927, proti žalovanému: Anh Nam Duong, miesto podnikania Nám. Arm. Gen. L. Svobodu 2652/12, 085 01 Bardejov, IČO: 43 543 341, zastúpený JUDr. Zuzana Koláriková, advokátka, so sídlom Stará Prešovská 10, 040 01 Košice - Staré Mesto, o zaplatenie 828,- eur s prísl., vedenom na Okresnom súde Bardejov pod sp. zn. 1Cb/69/2018, o dovolaní žalovaného proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove č. k. 6Cob/27/2019-113 zo dňa 25. februára 2020, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a .

II. Žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bardejov (ďalej aj „súd prvej inštancie“) uznesením č. k. 1Cb/69/2018-71 zo dňa 14. marca 2019 v prvom výroku konanie zastavil. Druhým výrokom rozhodol, že po právoplatnosti uznesenia sa vec postupuje na ďalšie konanie Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Prešove, Konštantínova 6, pre Prešovský kraj. Posledným výrokom priznal žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. Žalobca sa domáhal voči žalovanému zaplatenia istiny 828,- eur spolu s príslušenstvom. Žalobu odôvodnil tým, že dňa 15.08.2017 inšpektori Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Prešove pre Prešovský kraj odobrali v prevádzkarni MIX TOVAR, Slovenská 18, Bardejov, prevádzkovanvej žalovaným, na verifikáciu bezpečnosti a kvality 3 kusy vzorky špecifikovaného tovaru a skúšobňa následne vykonala požadovanú skúšku, o ktorej vydala protokol s výsledkom, že vzorka nevyhovela hodnoteným požiadavkám na bezpečnosť. Skúšobňa si voči žalobcovi uplatnila nárok na úhradu nákladov skúšky v sume 828,- eur, ktorú žalobca uhradil a regresne túto sumu žiada od žalovaného s odôvodnením, že na jeho strane došlo k bezdôvodnému obohateniu.

3. Súd prvej inštancie konštatoval, že v danom prípade ide medzi účastníkmi o verejnoprávny vzťah,

založený na princípe subsidiarity štátneho orgánu, ktorý kontroluje plnenie povinností podnikateľských subjektov po stránke kvality a bezpečnosti výrobkov a ako štátny orgán zasahuje do práv a povinností trhového účastníka v oblasti verejnej správy, čím je kontrola vnútorného trhu. Uviedol, že nejde o súkromnoprávny vzťah, na rozhodovanie ktorého by bola daná právomoc všeobecného súdu. Náklady skúšok podľa § 7 odsek 4 zákona o štátnej kontrole majú súvislosť s kontrolou vykonávanou SOI na úseku vnútorného trhu, teda činnosťou správneho orgánu v oblasti verejného práva a predstavujú trovy dokazovania v správnom konaní, ktoré má povinnosť uhradiť kontrolovaná osoba (žalovaný) v prípade, ak by sa preukázalo na základe vykonaných skúšok, že ním predávaný výrobok nevyhovoval požiadavkám právnych predpisov na bezpečnosť alebo kvalitu. Nárok na regresnú náhradu nákladov vzniká až potom ako sa preukáže, že produkt bol vadný a nespĺňal požiadavky kvality. V prípade, ak sa kontrolovaná osoba so záverom o nesplnení kvality a bezpečnosti odobratých vzoriek nestotožní, môže podať voči tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok, ktorý posudzuje správny orgán vyššej inštancie. Regresná náhrada sa podľa súdu prvej inštancie síce neviaže na rozhodnutie vydané v rámci správneho konania o delikte, ale viaže sa na právoplatné rozhodnutie o kvalite produktu. V prípade, že sa v rámci konania o spáchaní deliktu posudzovala tiež povaha produktu a zodpovednosť kontrolovanej osoby, povaha rozhodnutia má podľa názoru súdu vplyv aj na vznik nároku na regresnú náhradu. Ak by tieto konania boli oddelené, mohlo by dôjsť k paradoxnej situácii, kedy by v rámci deliktálneho konania bol kontrolovaný produkt posúdený ako nezávadný a kontrolovaná osoba by napriek tomu bola povinná uhradiť regresný nárok, čo by bolo v rozpore s ustanovením § 7 odsek 4 zákona o štátnej kontrole. Protokol o skúške odobratých vzoriek síce zistil nedostatky odobratých tovarov, žalobca však nevydal žiadne rozhodnutie, ktorým by rozhodol o nevyhovujúcom stave odobratých tovarov a voči ktorému by bol prípustný opravný prostriedok žalovaného.

4. Na záver uviedol, že rozhodovanie o trovách, ktoré vznikli správne orgánu v súvislosti s jeho postupom v konaní v oblasti verejnej správy, nie je rozhodovaním vo veciach, ktoré vyplývajú z občianskoprávných, pracovných, rodinných, obchodných a hospodárskych vzťahov. V rámci uvedeného poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 28. februára 2008, sp. zn. 4Cdo 229/2007, zverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR číslo 1/2010. Na rozhodovanie o nich preto nie je daná právomoc súdu. Uzavrel, že nepatrí do právomoci súdu zaoberať sa rozhodovaním o trovách, ktoré vznikli správne orgánu v súvislosti s jeho postupom v oblasti verejného práva, pretože v zmysle § 31 odsek 2 v spojení s § 47 odsek 2 Správneho poriadku (ktorý sa vzhľadom na nedostatok inej právnej úpravy použije aj v konaní podľa zákona o štátnej kontrole) o trovách správneho konania rozhoduje správny orgán, ktorý inak rozhoduje vo veci, a ktorý je v prejednávanej veci orgánom, do právomoci ktorého vec patrí.

5. O odvolaní žalobcu rozhodol Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) uznesením č. k. 6Cob/27/2019-113 zo dňa 25. februára 2020 tak, že napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

6. Odvolací súd uviedol, že síce z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/229/2007 z 28.02.2008, ktoré bolo ako judikát uverejnené pod č. 7/2010 v Zbierke stanovísk a rozhodnutí Najvyššieho súdu SR, vyplýva, že náklady skúšok podľa § 7 ods. 4 zákona č. 128/2002 Z. z. o štátnej kontrole vnútorného trhu vo veciach ochrany spotrebiteľa a o zmene a doplnení niektorých zákonov predstavujú trovy správneho orgánu súvisiace s kontrolou vykonávanou Slovenskou obchodnou inšpekciou na úseku vnútorného trhu a rozhodovanie o uvedených trovách nepatrí do právomoci súdu v občianskom súdnom konaní podľa § 7 ods. 1 a 3 OSP, avšak následne došlo k legislatívnej zmene. K zmene právnej úpravy došlo zákonom č. 78/2012 Z. z. s účinnosťou od 1.3.2012, ktorým bol do zákona č. 128/2002 Z. z. zakomponovaný ods. 5 k ust. § 7 tohto zákona, ktorý zakotvuje zásadnú právnu úpravu spočívajúcu v tom, že na konanie podľa § 7 ods. 1 až 4, teda na konanie, ktorému bol podrobený v súvislosti s kontrolnou činnosťou samotný žalovaný, sa nevzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní. Na základe tejto legislatívnej úpravy sa v prejednávanej veci nemôže uplatniť zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (Správny poriadok) a náklady skúšok súvisiacich s kontrolnou činnosťou, ktorej bol podrobený aj žalovaný, nemôžu byť považované za trovy správneho konania. Ku kontrolnej činnosti vo vzťahu k žalovanému a k vzniku peňažnej regresnej povinnosti

žalovaného ako kontrolovanej osoby došlo 15.08.2017, teda už za účinnosti uvedenej novely, v prejednávanej veci je teda daná právomoc súdu.

7. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) včas dovolanie, ktorým žiadal, aby dovolací súd napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

8. Prípustnosť dovolania videl dovolateľ v tom, že v konaní došlo k procesnej vade uvedenej v § 420 písm. a/ Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) t. j., sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov a zároveň podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

9. Dovolateľ má za to, že odvolací súd len formalisticky prevzal tvrdenia žalovaného (pozn. dovolacieho súdu - správne malo byť žalobcu) voči napadnutému rozhodnutiu súdu prvej inštancie. Namietal nedostatočne zistený skutkový stav veci, nesprávne právne posúdenie veci a nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia súdu. Poukázal na to, že vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu namietal názor žalobcu, že sa jedná o bezdôvodné obohatenie, ale odvolací súd sa s touto námietkou v rozhodnutí nezaoberal a uprel žalovanému právo na riadne a dostatočné odôvodnenie rozhodnutia súdu. Ďalšou námietkou, ktorej sa odvolací súd podľa žalovaného nevenoval v dostatočnej miere, bola otázka vecnej legitímácie súdu, tuto námietku odvolací súd odôvodnil len formálnym, nezrozumiteľným a nepreskúmateľným konštatovaním v odsekoch 13 a 14 rozhodnutia. Na záver žiadal, aby dovolací súd ustálil rozhodovaciu prax vo veciach právomoci súdov rozhodovať vo veciach vzťahov kontrolovaných osôb a štátneho orgánu, v prípadoch nárokov štátneho orgánu voči kontrolovaným osobám za náklady vynaložené za vykonanie skúšok odobratých vzoriek bez začatia správneho konania, nakoľko krajské a okresné súde rozhodujú vo veciach preskúmavania právomoci súdu v danej veci rozdielne.

10. Žalobca sa k dovolaniu žalovaného nevyjadril.

11. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“), ako súd dovolací (podľa § 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala včas strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) najskôr skúmal, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať vo veci.

12. Podľa ust. § 161 ods. 1, 2 CSP, ak tento zákon neustanovuje inak, súd kedykoľvek počas konania prihliada na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať a rozhodnúť (ďalej len "procesné podmienky"). Ak ide o nedostatok procesnej podmienky, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví.

13. Podľa ust. § 438 ods. 1 CSP sa na konanie na dovolacom súde primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak tento zákon neustanovuje inak.

14. Podľa ust. § 3 CSP, súde prejednávajú a rozhodujú súkromnoprávne spory a iné súkromnoprávne veci, ak ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú iné orgány.

15. Podľa ust. § 4 CSP, iné spory a veci prejednávajú a rozhodujú súde, len ak to ustanovuje zákon.

16. Podľa ust. § 10 CSP, ak spor alebo vec patrí do právomoci iného orgánu Slovenskej republiky, súd konanie bezodkladne zastaví a spor alebo vec mu postúpi. Právne účinky spojené s podaním žaloby zostávajú zachované.

17. Pretože danosť súdnej právomoci je jednou z prvoradých procesných podmienok, musia súde jej splnenie skúmať vždy ex offio, v každom štádiu konania a na každom stupni.

18. Pre posúdenie povahy právneho vzťahu strán sporu z hľadiska právomoci súdu na prejednanie a rozhodnutie o ich nároku, je rozhodujúce obsahové hľadisko, teda povaha práv a povinností strán, ktoré

tvoria obsah právneho vzťahu, ktoré kritérium je určujúcim pre posúdenie, či žalobou uplatnený nárok je vyvodzovaný z právneho vzťahu, ktorý možno podriaadiť pod niektorý z právnych vzťahov vymenovaných v § 3, 4 CSP.

19. Z obsahu žaloby vyplýva, že žalobca si uplatnil proti žalovanému nárok, ktorého základ vychádza z ust. § 7 ods. 4 zákona č. 128/2002 Z. z. o štátnej kontrole vnútorného trhu vo veciach ochrany spotrebiteľa a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Tento zákon je predpisom verejného práva, upravujúcim štátnu kontrolu predaja výrobkov a poskytovanie služieb spotrebiteľom na vnútornom trhu, tiež pôsobnosť Slovenskej obchodnej inšpekcie pri kontrole vnútorného trhu, ochranné opatrenia a pokuty za porušenie zákona ako aj spoluprácu Slovenskej obchodnej inšpekcie s inými orgánmi verejnej správy a občianskymi združeniami.

20. Slovenská obchodná inšpekcia je správnym orgánom na úseku kontroly vnútorného trhu. V prejednávanej veci Slovenskej obchodnej inšpekcii vznikli v súvislosti s postupom podľa zákona č. 128/2002 Z. z. náklady na overenie bezpečnosti a kvality výrobkov žalovaného vo výške 828,- eur.

21. Podľa zákona č. 128/2002 Z. z., ust. § 7 ods. 1 má kontrolovaná osoba právo za účasti inšpektorov odobrať sama kontrolné vzorky výrobkov, ak to povaha výrobkov umožňuje, a ponechať si časť z každej takto odobratej vzorky. Kontrolovaná osoba je povinná umožniť inšpektorom a prizvaným osobám vykonať kontrolu, najmä umožniť vstup do objektov, prevádzkarní, na pozemky a do iných priestorov, ktoré súvisia s predajom výrobkov a poskytovaním služieb (ods.2). Kontrolovaná osoba je povinná v určenej lehote odstrániť zistené nedostatky, ich príčiny alebo vykonať okamžite nevyhnutné opatrenia na ich odstránenie a podať o nich a o ich výsledkoch v určenej lehote správu inšpektorátu (ods. 3). Kontrolovaná osoba je povinná uhradiť náklady vzoriek a skúšok na overenie bezpečnosti, kvality a zhody výrobkov, ak ich deklarovaná bezpečnosť alebo kvalita nevyhovuje požiadavkám osobitných predpisov, alebo ak bolo zistené, že pre výrobok nie je zabezpečená zhoda podľa osobitného predpisu (ods.4). Na konanie podľa odsekov 1 až 4 sa nevzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní (ods. 5).

22. Hoci nepatrí do právomoci súdu zaoberať sa rozhodovaním o trovách, ktoré vznikli správne orgánu v súvislosti s jeho postupom v oblasti verejného práva a o trovách správneho konania rozhoduje správny orgán, ktorý inak rozhoduje vo veci, z osobitnej úpravy obsiahnutej v citovanom ustanovení je zjavné, že tu správny orgán nekoná spôsobom predpokladaným zákonom o správnom konaní, teda mu v súvislosti s kompetenciou vyplývajúcou z ust. § 7 ods. 1 zákona č. 128/2002 Z. z. nemôžu vznikáť trovy, ale vzniká mu osobitný nárok, o ktorom je potrebné rozhodnúť.

23. Dovolací súd si je zároveň v kontexte riešenej veci vedomý i rozhodnutí kompetenčného senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 KO 7/2016 zo dňa 06.12.2016 a sp. zn. 1 KO/26/2016 zo dňa 07.02.2017, podľa ktorých „Náklady vzoriek a skúšok na overenie bezpečnosti, kvality a zhody výrobkov sú trovami dokazovania v konaní o kontrole vnútorného trhu podľa zákona č. 128/2002 Z. z. o štátnej kontrole vnútorného trhu vo veciach ochrany spotrebiteľa a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Rozhodovanie o trovách dokazovania, ktoré vznikli Slovenskej obchodnej inšpekcii v súvislosti s kontrolou vnútorného trhu nie je rozhodovaním v súkromnoprávných veciach, na rozhodovanie preto nie je daná právomoc súdu.“ Predmetom tohto rozhodovania však bol kompetenčný spor medzi správnymi súdmi (tu prvoinštančným krajským súdom) a súdmi civilnými (okresným súdom) a predmetom úvah kompetenčného senátu nebol citovaný piaty odsek ustanovenia § 7 zákona č. 128/2002 Z. z. (výrokom kompetenčného senátu je vyslovenie dôvodnosti nesúhlasu krajského súdu s postúpením veci okresným súdom a určenie, že vecne a miestne príslušným súdom na konanie v prvej inštancii je okresný súd). V závere rozhodnutia je výslovne uvedené, že po rozhodnutí kompetenčného senátu a vrátení veci na prejednanie okresnému súdu bude potrebné vec skúmať z hľadiska, či je na prejednanie a rozhodnutie o takomto návrhu daná právomoc súdu v zmysle § 3 CSP.

24. Dovolací súd tak konštatuje, že vzhľadom na priamo osobitným zákonom formulovanú výluku postupu podľa správneho poriadku, ktorým sa žalobca pri svojom postupe voči žalovanému spravuje, je

vyľúčené, aby vec prejednal orgán v správnom konaní. Pre dovolacie konanie tak možno uzavrieť, že právomoc súdu podľa ust. § 4 CSP je daná.

25. Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľ odôvodňuje prípustnosť dovolania poukazom na existenciu vady zmätočnosti podľa § 420 písm. a/ CSP, tak aj na nesprávne právne posúdenie podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

26. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa § 419 CSP.

27. Úspešné uplatnenie dovolania je podmienené (primárnym) záverom dovolacieho súdu, že tento mimoriadny opravný prostriedok je procesne prípustný a až následne (sekundárnym) záverom dovolacieho súdu je, že dovolanie je aj opodstatnené. Pokiaľ dovolací súd nedospeje k uvedenému (primárnemu) záveru, platná právna úprava mu neumožňuje postúpiť v dovolacom konaní ďalej a pristúpiť až k posúdeniu napadnutého rozhodnutia z hľadiska vecnej správnosti v ňom zaujatých záverov; pokiaľ by dovolací súd posudzoval správnosť rozhodnutia napadnutého procesne neprípustným dovolaním, porušil by zákon. Ak preto dovolací súd dospeje k záveru, že dovolanie je procesne neprípustné, musí tento opravný prostriedok bez ďalšieho odmietnuť (viď uznesenie najvyššieho súdu z 26. mája 2015 sp. zn. 3ECdo/154/2013).

28. Prípustnosť dovolania odôvodnil žalovaný aj podľa ust. § 420 písm. a/ CSP t. j., že sa rozhodlo vo vec, ktorá nepatrí do právomoci súdov. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd, ktoré sú vymenované v § 420 písm. a/ až f/ CSP.

29. V prípade, že dovolateľ vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 420 CSP, dovolací súd skúma primárne, či ide o rozhodnutie v ňom uvedené; k preskúmaniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľa o existencii procesnej vady konania v zmysle § 420 písm. a/ až f/ CSP pristupuje dovolací súd len vtedy, ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu uvedenému v tomto ustanovení.

30. Ak je dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré nie je rozhodnutím vo veci samej, ani rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, je z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. a/ až f/ CSP irelevantné, či k dovolateľom namietanej procesnej vade došlo alebo nedošlo.

31. Žalovaný dovolaním napadol uznesenie, ktorým odvolací súd zrušil uznesenie súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

32. Dovolací súd konštatuje, že kasačné, procesné uznesenie, ktorým odvolací súd zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie, nie je rozhodnutím odvolacieho súdu vo veci samej. Uznesenie, ktorým odvolací súd zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie, nie je ani rozhodnutím, ktorým sa konanie (o veci vymedzenej žalobou) končí. V dôsledku kasácie prvoinštančného rozhodnutia a vrátenia veci na ďalšie konanie nie je vec právoplatne skončená a súd prvej inštancie znovu o nej koná a rozhoduje.

33. Tieto právne názory sú zastávané aj v odbornej právnickej literatúre (viď Civilný sporový poriadok, Komentár, C. H. Beck, Praha, 2016, str. 1353 až 1356), ako aj v ustálenej rozhodovacej činnosti najvyššieho súdu, v zmysle ktorej „dovolanie proti uzneseniu, ktorým odvolací súd zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie, nesmeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, ani rozhodnutiu, ktorým sa konanie končí, proti ktorým je dovolanie prípustné v zmysle ustanovenia § 420 Civilného sporového poriadku“ (R 19/2017, ale aj uznesenia sp. zn. 3Cdo/53/2017, 2Cdo/165/2017 a 3Obdo/71/2016).

34. Dovolací súd poukazuje na to, že samotná povaha uznesenia odvolacieho súdu o zrušení rozhodnutia súdu prvej inštancie a vrátení veci tomuto súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie, dáva strane sporu možnosť v pokračujúcom konaní uplatniť všetky jeho procesné práva, vrátane práva na využitie

riadnych ako aj mimoriadnych opravných prostriedkov.

35. S ohľadom na vyššie uvedené dovolací súd konštatuje, že proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo zrušené uznesenie súdu prvej inštancie a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie, nie je dovolanie podľa § 420 CSP prípustné.

36. Dovolateľ dovolanie odôvodnil aj dovolacím dôvodom podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP je však limitovaná odsekom 2 uvedeného zákonného ustanovenia a taktiež aj ustanovením § 422 ods. 1 písm. a/ CSP.

37. Podľa § 422 ods. 1 písm. a/ CSP, dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení (s výnimkou sporov s ochranou slabšej strany) neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada. Na určenie výšky minimálnej mzdy je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

38. Z citovaných ustanovení vyplýva, že prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP je obmedzená nielen ustanovením § 421 ods. 2 CSP ale aj ustanovením § 422 CSP. V zmysle uvedeného zákonného ustanovenia je dovolanie neprípustné v tzv. bagateľných veciach. Skutočnosť, či ide o bagateľnú vec je limitovaná predmetom konkrétneho konania, teda tým, o čo strane v tej ktorej posudzovanej veci ide (II. ÚS 165/2017, III. ÚS 885/2016, I. ÚS 218/2017). Ak sa jedná o bagateľnú vec, dovolací súd dovolanie odmietne bez toho, aby skúmal správnosť právnych záverov odvolacieho súdu (resp. aj súdu prvej inštancie).

39. V rozhodovanej právnej veci napadol dovolaním žalovaný uznesenie odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sume 828,- eur. Minimálna mzda ku dňu začatia konania (01.10.2018) predstavovala podľa nariadenia vlády č. 278/2017 Z. z. sumu 480 eur. Dovolací súd konštatuje, že v posudzovanom prípade ide o bagateľnú vec, keďže nie je splnená podmienka uvedená v ustanovení § 422 ods. 1 písm. a/ CSP, v zmysle ktorej pre prípustnosť dovolania, podaného podľa § 421 ods. 1 CSP, musí výška peňažného plnenia prevyšovať desaťnásobok minimálnej mzdy ku dňu začatia konania a v danom prípade nárok uplatnený vo výške 828,- eur, je nižší ako desaťnásobok minimálnej mzdy ku dňu 01.10.2018. V posudzovanom prípade tak ide o bagateľnú vec vylúčenú z meritórneho dovolacieho prieskumu.

40. Vychádzajúc z uvedeného dovolací súd uzatvára, že dovolanie žalovaného nie je podľa § 420 CSP a ani podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a/ CSP prípustné. Dovolací súd preto dovolanie žalovaného odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. c/ CSP.

41. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

42. Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.